

Zdrženje rtev pravosodnega nasilja - ZŽPN

Kratek opis vašega foruma

- [Pogosta vprašanja](#) [Išči](#) [Seznam članov](#) [Skupine uporabnikov](#) [RSS Feed](#) [Registriraj se](#)
[Tvoj profil](#) [Zasebna sporočila](#) [Prijava](#)

[AKCIJE registracije domen .EU, .SI in .CO že od €8,99 \(z DDV\) + brezplačno DNS gostovanje >>](#)

[Spletno gostovanje: Brezplačna registracija .EU domene ob zakupu kateregakoli paketa za spletnega gostovanja >>](#)

Sindrom otrokove odtujitve, prispevek Igorja Fabjančiča

[nova tema](#)

[odgovor](#)

[Zdrženje rtev pravosodnega nasilja - ZŽPN Seznam forumov -> Ostržek](#)

[Poglej prejšnjo temo :: Poglej naslednjo temo](#)

Avtor	Sporočilo
<p>kaktus asistent</p> <p>★★★★★</p> <p>Pridružen/-a: 06.03. 2006, 22:24 Prispevkov: 163</p>	<p>Objavljeno: 12 Jul 2007 22:49 Naslov sporočila: Sindrom otrokove odtujitve, prispevek Igorja Fabjančiča citiraj</p> <p>SINDROM OTROKOVE ODTUJITVE OD STARŠA</p> <p>V današnjem času neredko govorimo o družinskih vrednotah in njihovem varovanju ter spoštovanju. Ob tem pa pozabljamo, da ima družina svoje vrednote tudi, če se zgodi, da razpade in da je treba spoštovati, upoštevati vrednote in pravice razpadle družine.</p> <p>Med take pravice sodi tudi pravica roditelja, da ima stike s svojimi otroki in otrokova pravica do obeh roditeljev. Zakon v načelu jamči tistemu roditelju, ki mu po ločitvi ne pripade skrbništvo, da ima po ločitvi redne stike z njimi. Nobena skrivnost ni, da pri nas daleč prevladujejo očetje. Žal pa je dobro znano tudi, da roditelji z dodeljenim skrbništvom (matere) drugemu roditelju često samovoljno ovirajo in preprečujejo stike z otrokom. V okoliščinah očetove odsotnosti take matere vrhu tega še vzgajajo otroke v negativnem odnosu ali naravnost sovraštvu do očeta.</p> <p>Sad takega samovoljnega vzgojnega vplivanja je, da se pri otroku sčasoma razvije odnos do očeta, ki ga lahko označimo samo kot nezdrav in nenormalen.</p> <p>Označuje ga sovraštvo, odklanjanje stikov predvsem pa okrutnost in brezobzirnost do odklanjanega roditelja. Otrok ne odgovarja na poslana pisma, razglednice in voščilnice. Darila poslana na njegov dom zavrača, jih ne odpira, ali jih celo uničuje (vedno v pristnosti "ljubljenega" roditelja). Če kličejo sorodniki odklanjanega roditelja, otrok odgovori z izbruhom jeze ali pa naglo zapre slušalko. Najbolj značilna za sindrom otrokove odtujitve je odsotnost slehernega občutka krivde zaradi prizadevanja čustev odklanjanega roditelja. Odtujevanje dejansko naredi iz otrok zelo kruta in brezobzirna bitja. Pri takih otrocih je povsem odsotna hvaležnost za darila, preživnino in druga znamenja nadaljevana skrbi in pozornosti odklanjanega roditelja. Otrok o njem misli vse najslabše, o materi, pri katerem živi, pa brez sledu kritičnosti vse najboljše.</p> <p>V takem nenaravnem odnosu do odsotnega roditelja je ameriški psihiater Dr. Richard Gardner začel videti motnjo, ki jo je poimenoval PAS ali odtujitveni sindrom. Po Gardnerju ima ta motnja pri otroku tri stopnje: blago, zmerno in hudo.</p> <p>Pri hudi stopnji odtujitvenega sindroma kaže otrok odpor, odklonilnost in sovraštvo tudi do razširjenega sorodstva in celo zgolj znancev po strani odsotnega roditelja. Najbolj izražena značilnost hudo odtujenega otroka pa je odsotnost vsakega občutka ali celo očitka vesti za trpljenje, ki ga s svojim odnosom, izjavami in ravnanjem povzroča odsotnemu roditelju in</p>

sorodstvu po njegovi strani. Pri odtujitvenem sindromu pa, kot poudarja Dr. Gardner, ne gre le za indoktrinacijo ("pranje možgan"), v kateri bi imel otrok le vlogo pasivnega objekta, ampak s časom še sam aktivno prispeva in doprinaša k blatenju, obrekovanju in klevetanju odsotnega roditelja.

Odtujeni otroci pogosto zahtevajo da odklanjani roditelji nadaljujejo s plačevanjem preživnine celo po njihovi doseženi polnoletnosti, hkrati pa še vedno zavračajo stike z njimi. Običajno izjavljajo, da jih ne želijo videti nikoli več ali pa vsaj ne pred dvajsetim letom.

Dr. Gardner poroča, da takega otroka navadno vpraša: "Ti torej želiš, da tvoj oče nadaljuje s plačevanjem za tvojo hrano, obleko, stanarino in izobraževanje – in ga še vedno nočeš videti nikoli več. Se ti zdi to prav?" In pogosto dobi odgovor: "Tako je prav. Ne zasluži, da bi me videl, ker je podlež in plačevanje vsega tega denarja je dobra kazen zanj." (Gardner, 1991).

Ne pretiravamo, če trdimo, da odtujevanje, ki ga izvaja prenekateri maščevanja željni roditelj z dodeljenim skrbništvom (pri nas žal najpogosteje matere), naredi iz otrok okrutna in brezsrčna bitja, na dolgi rok pa zelo verjetno problematične odrasle osebe z močno vprašljivo sposobnostjo zdravega partnerstva in starševstva.

Na drugi strani pa ne obstaja le odrinjeni roditelj, v Sloveniji običajno oče, ampak so odrinjeni tudi stari starši, tete, strici, bratranci, sestrične in celotno sorodstvo po njegovi strani. Tudi sosedje, prijatelji in znanci iz časov pred prekinitvijo stikov so od odtujenega otroka odrinjeni, pozabljeni in prezrti, kot tudi vsi pozitivni spomini iz preteklosti, ki so kakorkoli povezani z odrinjenim roditeljem...

Zaradi egocentrizma roditelja z dodeljenim skrbništvom, ki odtuja otroka iz želje po maščevanju nekdanjemu partnerju, tako ne trpi zgolj ta ampak poleg njega še daleč širši krog ljudi, za katere nihče ne more poskušati trditi, da so si to zaslužili. Na daljši rok taka vzgoja otrok povzroča škodo in prikrajšanost širši skupnosti ljudi.

Družba mora spoznati, da je odtujevanje otrok enemu od roditeljev egoistično škodljivo početje in da je treba proti njegovim akterjem nujno ukrepati učinkovito dovolj zgodaj. Predodeljevanje otrok v okolja, ki ne bodo vršila odtujevalne vzgoje (drugi roditelj, reja), je lahko učinkovit ukrep, če je uporabljen še pravočasno. Ko se pri otroku že razvije višja stopnja odtujitvenega sindroma, je ukrepanje težje, vendar po Gardnerju še vedno možno (mediacije, terapevtske intervencije v PAS) .

Dr. Gardner pravi, da je najslabše pri odtujitvi otroka je, če zadevo "začasno" opustimo (obesimo na klin) v upanju, da se bo nekoč uredila sama od sebe, češ "ko bo otrok velik, bo že sam poiskal pot do mene" . Ne bo se. Pregovor, da čas zdravi rane, se pri odtujitvi ne obnese. Če zadevo prepustimo, da teče po svojem toku, pomeni to žrtvovanje otroka na oltar odtujitve ter njegovo obsodbo na družinsko neprilagodljivost in doživljenjsko izgubo odrinjenega roditelja.

Igor

Dr. Gardner A., Richard: Legal and psychotherapeutic approaches to the three types of parental alienation syndrome families, Court review, Volume 28, Number 1, spring 1991, p.14-21

ČLANEK PAS

Dr. Richard Gardner našteva več pojavnih oblik sindroma otrokove odtujitve od starša

(Parental Alienation Syndrome -PAS). Prva je kampanja blatenja, s katero otrok napada osovraženega in odsotnega roditelja. To litanijo zlahka sprožijo učitelji, advokati, sodniki ali socialni delavci in je običajno najmočnejša v prisotnosti osovraženega starša. Otrok se začne izogibati izgubljenega starša in govoriti z njim preko posrednikov ("ti povej očku, da ga ne želim videti). In se izogiba se vzeti obleke ali igračke od izgubljenega starša domov, da ne bi tam kontaminiral "ljubljenega" roditelja. Otrok lahko najprej kameleonsko eksperimentira, da pridobi obljube od vsake strani, da ne bo povedala drugemu. Otroci se hitro učijo na kateri strani je. Otrok se uči, da kar se najbolje prodaja je kakšna.

Otroci z absurdnimi izjavami kritizirajo izgubljenega roditelja.

"Dela hrup pri mizi."

"Vzel me je v Disneyland, ko nisem hotel."

"Vedno govori o raketah za na luno."

"Naredi me, da jemljem ven trash"

To je le otrokovo posnemanje podobnega ravnanja pri odtujujočem roditelju:

..v odtujitvenem sindromu vztrajnost odtujujočega roditelja nikoli ni razumno povezana z resnostjo incidenta. Odtujujoči roditelj vidi v otrokovem odklanjanju dokaz neprimernosti drugega roditelja."

(Goldwater, 1991p.125)

S tem je povezano popolno pomanjkanje ambivalence tako pri odtujujočem roditelju kot tudi pri otroku. Ta ambivalenca normalno karakterizira vsa človeška razmerja. Advokati vidijo v njihovih odtujujočih strankah

Otroci z odtujitvenim sindromom se izražajo kot popolne male fotokopije odtujujočega roditelja (Goldwater, 1991 p.126). V izgubljenem roditelju ne morejo videti nič dobrega, v "ljubljenem" pa nič slabega. Če mu predočimo seznam dobrih in pozitivnih doživetij, ki jih je v preteklosti preživel z očetom, bo otrok povedal, da v nekaterih ni užival, za druga, da je bil v njih "prisiljen", za tretja, da so bila v celoti "očetova ideja" in za četrta, da se jih več ne spominja. Na delu je proces pozabljenja (amnezije), v katerem se otrokovi dobri in pozitivni spomini na roditelja, od katerega je odtujen, povsem uničijo.

Četrto...

Obstaja mnenje, da je odločitev o odklanjanju roditelja avtentično otrokova. To opisuje Gardner leta 1992 kot "fenomen neodvisnega misleca" (independent thinker phenomenon). Ta fenomen v svojih izjavah pred sodiščem pogosto poudarjajo odtujujoči starši.

Kot je n.pr. tale izjava neke matere pred sodiščem: "Rad bi, da bi videval svojega očeta, vendar če to ne želi, se bom borila do konca, da zagotovim, da bo njegova odločitev spoštovana."

Goldwater je nasprotoval: "Noben roditelj z dodeljenim skrbništvom ne bi pričakoval, da se sodnik odloči dovoliti otroku izostajanje iz šole, zato ker doslej ni maral hoditi tja. Zakaj bi potem sodnik iz enakega razloga odločil, da otrok ne obiskuje svojega drugega roditelja?"

Otroci, ki poudarjajo, da razmišljajo samostojno, pogosto uporabljajo besede in pogovorne fraze odtujujočega starša, kar postavlja njihovo trditev na laž. Odtujujoči starši mnogokrat delujejo na take načine, ki razodevajo, da ideja o odklanjanju odsotnega starša ni izvirno otrokova.

Gardner pravi: "Otroci niso rojeni z geni, ki jih programirajo, da odklanjajo očeta. Tako sovraštvo povzroči okolje in najverjetnejše oseba, ki doprinese k otrokovi odtujitvi od očeta, je mati (Gardner, 1992, s.75)."

Petič, obstaja povsem avtomatska, refleksna podpora ki jo otrok nudi "ljubljenemu" roditelju.

Ta refleksna podpora lahko izvira iz prepričanja, da je "ljubljeni" roditelj idealna oseba, ki ne more narediti nič napačnega. Iz otrokovega zornega kota je "ljubljeni" roditelj šibkejši in potrebuje obrambo.

Šestič, obstaja popolna odsotnost občutka krivde, kar se tiče čustev izgubljenega roditelja. "Ne zasluži, da bi me videl." Ne obstaja hvaležnost za darila, usluge ali podporo otroku dano s strani odsotnega starša.

Gardner verjame da: "Pomanjkanje občutka krivde pri otroku tukaj ni mogoče preprosto razložiti s spoznavno nezrelostjo, ki je pogost primer pri zelo majhnih otrocih. Vendar pa to pomanjkljivo občutenje krivde govori o krutosti, do katere je odtujujoči roditelj sprogramiral otroka, tako da je ta povsem ravnodušen obliovous do učinkov njegovega sadizma na nedolžne žrtve (Gardner, 1992, p.77)."

Sedmič, otrok si pogosto sposoja scenarije. Litanije, ki jih otroci proizvedejo pogosto vključujejo izraze in fraze "ljubljenega" roditelja. "Očkova nova prijateljica je kurba." Ali so to lahko besede petletnika?

Končno, odtujeni otrok prenaša sovražen odnos na širšo družino osovraženega roditelja. "Njegova mama me je imenovala brat." Otrok z odtujitvenim sindromom enako gleda na stare starše, tete, strice in bratrance. Nanje se jezi, češ da je vse njihovo ravnanje zgolj poskušanje, da ga pripravijo do tega, bi znova "vzljubil" izgubljenega roditelja.

Doslej so bile navedene le klasične manifestacije odtujitvenega sindroma. Novejša spoznanja o naravi te motnje pa zahtevajo preciznejše in širše definiranje, ker so odkrili nove parametre.

To je posebno pomembno, če pojasnimo, da ta problem v družbi narašča. Zdaj odtujitev prizadene kar cca 90% vseh otrok v okoliščinah borbe ločenih staršev za dodelitev skrbništva (Gardner, 1992). Naslednja opazovanja kažejo, da so parametri PASA širši, kot so to verjeli doslej.

1) Odtujitveni sindrom lahko sprožijo nesporazumi med starši, ki niso povezani z dodelitvijo skrbništva. V začetku so trdili, da je PAS relativno nov pojem, ki je v načelu nastal zaradi sprememb kriterijev za dodelitev s skrbništvo. Ti kriteriji so označevali premik v sodnem pojmovanju najboljši otrokove koristi za razliko od tender years presumption in naraščajočo preferenco v odločitvah sodišča za joint custody namesto sole custody.

2) Obtožbe spolne zlorabe so lahko navidezne, ker je oznaka PAS neustrezna v primerih, ko gre za resnično spolno zlorabo otroka, je customaty (in nujno za dobro otroka) najprej razlikovati med resnimi obtožbami zlorabe in tistimi, ki so podtaknjene. Gardner je l. 1991 opisal, kako se lahko odkrijejo podtaknjene obtožbe. V primerih podtaknjene obtožbe je nastala nova varianta obtožbe. Poimenoval sem jo virtualna (navidezna) obtožba. Nanaša se na tiste primere, katerih je zloraba zgolj hlinjena, njen namen je očrniti v nadaljevalnem programu očrnitve.

Obstajal je primer, ko je mati očeta obtožila, da je prikazoval otroku sposojen videotrak s pornografsko vsebino. Čeprav je bil film holywoodska komedija z glavno vlogo Chevy Case, vrhu tega pa ta video izbral otrok sam, je mati na sodišču izjavila, da je bil film "sugestiven, erotičen in pornografski". Po temeljitem zaslišanju otroka se sodnik ni strinjal, da bi bil film pornografski. Rekel je, da je bil otrok v resnici "razočaran s filmom", vendar ne zato, ker bi bil film "pornografski" temveč zato, ker ni bil smešen.

Lahko pričakujemo, da bo število navideznih obtožb spolne zlorabe v prihodnosti še naraščalo zaradi njihove subtilne narave, težjega preverjanja in ker sodniki ter advokati, ki so seznanjeni in vpeljeni v PAS, postajajo vse bolj izurjeni v spoznavanju podtaknjenih obtožb.

3) Čas zdravi vse rane, razen odtujitve. Nekaj dokazov potrjuje, da so adolescenti, ki so se jim

zgodaj ločili starši, bolj občutljivi (Frost&Pakiz,1990). Čeprav to potrjuje staro modrost, da čas zdravi vse rane, to ne velja v primeru PAS-a, kjer odmikanje časa prej slabša kot pa izboljšuje stanje. Vendar ne moremo reči, da je čas nepomemben:

Nasprotno pri odtujitvenem sindromu čas ostaja življenjskega pomena z vse vpletene strani. Da bi ozdravil razmerje, otrok zahteva kakovosten čas z izgubljenim roditeljem, da bi nadaljeval in popravil pomenljivo zvezo, ki lahko obstaja od rojstva. Nadaljevana komunikacija tudi služi kot preverba resničnosti da ta nadaljevana komunikacija tako uporabljen čas pomaga, da se postavi po robu negativnemu učinku odtujitve.

Odtujujoči roditelj pa po drugi strani potrebuje čas, da nemoteno dokonča indoktrinacijo otroka. Manipulacija s časom postane primarno orožje v rokah odtujevalca, ki ga uporablja, da strukturira, zasede in uzurpira otrokov čas, da prepreči "zastupljajoč stik" z izgubljenim roditeljem. S tem krši pravico obeh, da preživljata skupni čas in spodbuja osnovni cilj odtujevanja.

Običajne zdravilne lastnosti časa so izgubljene, ko je uporabljen kot primarno orožje, da prizadene izgubljenega roditelja z odtujevanjem njegovega otroka.

4)Stopnja otrokove odtujitve je direktno proporcionalna času, ko je bil izpostavljen vplivu odtujevanja.

Še en razlog je, zakaj je čas tako pomembno orožje v rokah odtujevalca. Z odklonom časa otrok naraste in postane sodelavec v odtujevanju.

Sodnik, ki morda ne bi poslušal devetletnikove zahteve, da ne videva svojega očeta, bo morda bolj nagnjen k temu, da posluša starejšega, "pametnejšega" in bolj artikuliranega trinajstletnika. Prelaganje sodne odločitve na poznejši čas ne le da podpira indoktrinacijo in pranje otrokovih možgan in doprinaša in doprinaša k odklonitvi prosilca za stike, temveč zagotavlja odtujujočemu roditelju v samem otroku močnejšega zaveznika na končnem sodnem naroku.

Žal je tako čas kupljen z lažnimi obtožbami za spolno zlorabo, s sumničenji, da je otrok v nevarnosti, če ima stik z izgubljenim roditeljem., in z zahtevami za preložitve sodnih obravnav, nadaljevanja in postponements. Včasih so celo psihološki testi in psihiatrična vednotenja postavljena v službo odlagalnih manevrov, Ob drugih priložnostih je psiho-legalna ekspertiza naprednejša...Psihološko testiranje lahko primerjamo s sposojeno pištolo uperjeno na sodišče, da se ga prisili k negativnemu mnenju o roditelju pod krinko ekspertize (Goldwater, 1991 p.123). Cilj odtujujočega starša je jasen: prikrajšati izgubljenega roditelja, ne le za otrokov čas, temveč tudi za čas otroštva.

Odtujitev se ne pojavi čez noč. Je postopen in konsistenten proces, ki je direktno povezan s časom, ki je bil porabljen za odtujevanje. Daljši ko je čas, ki ga otrok ali otroci preživijo z odtujujočim roditeljem, močnejša bo njihova odtujitev. Njihovo vcepljeno sovraštvo do izgubljenega roditelja se ne zmanjša v času odsotnosti od njega, marveč postane močnejše, preprosto zato, ker so v rokah odtujujočega starša neprestano učeni sovraštva in imajo neomejene možnosti, da to sovraštvo prakticirajo. Nimajo nobenega časa, da bi se naučili alternativnih reakcij, kot zgolj sovraštva. To je eden od razlogov zakaj v resnih primerih Gardner(1992) predlaga popolno odstranitev otroka od odtujujočega starša z možnostjo nadzorovanih obiskov.

5)Počasnost sodnih postopkov je lahko v korist strategiji in taktiki odtujujočega roditelja

6)Odločna sodba sodišča se zahteva proti silam odtujevanja

7)Pretirano odtujevanje lahko povzroči duševno bolezen pri otroku.

8)Malo vemo o srednje in dolgoročnih učinkih odtujitvenega sindroma na njihove žrtve.

Največja bela lisa v našem razumevanju PAS sindroma ostaja naše pomanjkljivo znanje o tem,

kaj se zgodi žrtvam odtujevanja na srednji in dolgi rok. Kratkoročne posledice so znane in vidne. Odtujevalec izkusi sladkost maščevanja in vznemirljivost "zmage". Roditelj, ki mu ni bilo dodeljeno skrbništvo izkusi grenkobo izgube otroka, ali še slabše, otrok. Ena stran starih staršev, sorodnikov in prijateljev je podobno prizadeta in povsem odpadejo.

Veliko bolj resen je učinek na samega otroka, ki izkusi veliko izgubo, primerljivo s smrtjo roditelja, dveh starih staršev in vsega sorodstva ter še prijateljev izgubljenega roditelja. Vse naenkrat...

Lahko vidimo, da to predstavlja izgubo za otroka, ki je celo večja od smrti enega roditelja.

Ker je otrok nesposoben, da spozna izgubo, oziroma jo preboli, postane to tragedija velikih razmer v življenju otroka. Resnost te tragedije se ne more preceniti.

To so znane in relativno kratkoročne posledice

Kaj pa srednjeročni učinki?

Srednjeročni učinki so povezani s stalno (za nasprotje od začetne odsotnosti) odsotnostjo izgubljenega roditelja (ne pozabimo tudi starih staršev, sorodnikov in prijateljev), kar ima svoj vpliv na otrokov razvoj. Ponavadi otroci, ki so zrasli brez roditelja ali starega starša, pravijo da "nekaj manjka" v njihovem otroštvu. Kaj s tem mislijo?

Izgubljena je vsakodnevna interakcija, učenje, podpora in ljubezen, ki jo normalno izkazujejo starši in stari starši. V primeru smrti je taka izguba neizbežna. Če pa je taka izguba povezana z odtujitvenim sindromom, je neodpušljiva, ker se ji je možno izogniti.

Kaj pa dolgoročni učinki?

Vsakdo, ki je žrtev odtujitve, trpi za določenimi dolgoročnimi motnjami. Take motnje zadenejo tudi odtujujočega roditelja, ki v nasprotju z začetnim zmagoslavjem, le težka občuti celotno izkušnjo kot nekaj ugodnega. Tudi če odtujujoči roditelj v kasnejših letih ne občuti krivde ali obžalovanja za svoja dejanja, lahko razvije nekaj simpatije do svojega otroka, ki mu je bil odvzel drugega roditelja. Roditelj brez dodeljenega skrbništva izkusi izgubo a tudi nadaljevanje skrbi za otroka. Ker se pomanjkanje stika z otrokom lahko nadaljuje leta dolgo, se lahko prav tako tudi občutek izgube nadaljuje leta.

Resno in povsem brez potrebe trpijo stari starši.

Gardner 1992 opisuje primere najmanj dveh še dokaj zdravih starih mater, ki sta umrli dobesedno zaradi strtega srca ob izgubi svojih vnukov.

Seveda je tu otrok tisti, ki največ trpi. V zgodnji fazi

9) Potrebne so nadaljne raziskave:

- kakšne so dolgoročne posledice za odtujene otroke, ko prestopijo prag odraslosti?
 - do katere stopnje se lahko njihovo razmerje z izgubljenim staršem vzpostavi na novo?
 - ali je njihovo razmerje z odtujujočim staršem stalno harmed v kasnejši odraslosti?
 - kaj se zgodi z odtujenimi otroci, ki jim neskrbniški roditelj umre, brez da bi kdajkoli ponovno vzpostavili stike in razmerje z njim?
 - ali se v takem primeru njihovo občutje krivde intenzivira, če ja, kako ravna z njim?
 - ali se lahko njihovo razmerje do izgubljenega roditelja, a v zvezi s tem seveda tudi razmerje do odtujujočega (ne pozabimo, nekoč: "ljubljenega") roditelja, sploh kdaj normalizira?
 - kako vse to vpliva na njihove lastne starševske sposobnosti in vzgojo njihovih lastnih otrok?
- če se njihovo razmerje z izgubljenim roditeljem ne obnovi, potem lahko izgubljeni starš postane izgubljeni stari starš. Kako bo to vplivalo na vnuke?

10) Problem otrokove odtujitve od starša je mnogo resnejši, kot se je to pojmovalo doslej. Če gledamo s tega vidika, je problem PAS-a zelo resen. Pogosto govorimo o zaščiti in ohranjanju družinskih vrednot, vendar ob tem pozabljamo, da imajo tudi razpadle družine vrednote in pravice (kot je videvanje in obiskovanje otrok), ki morajo ščitene in spoštovane, zato da se prepreči nadaljnje razpadanje in popoln kolaps. Če se stvari zanemarijo, pomeni to žrtvovanje cele generacije otrok na oltar odtujitve, ter njihovo obsodbo na družinsko neprilagodljivost in doživljenjsko izgubo roditelja.

Reference: Frost, A.K.K.&Pakiz,B (1990): The effects of marital disruption on adolescents: time as a dynamic. American Journal of Orthopsychiatry, 60(4), 544-555

Goldwater, A (1991). Le syndrome d'alienation parentale (in english). Developpments recents en droitt familial(19919. Ccowanswille, QC: Les Iditions Yvon Blais. pp.121-145
Gardner,R.(1985)Recent trends in divorce and custody litigation. Academy Forum, 29(2): 3-7

Gardner,R(1989). Psychotherapeutic and legal approaches to the three types of parental alienation syndrome families. In family evaluation in child custody mediation, arbitration and litigation Cresskill, NJ: Creative therapeutics

Gardner, R.(1991). Parental alienation syndrome and the differentiation between fabricated and genuine child sex abuse, Cresskill, NJ: Creative Therapeutics
Gardner,R (1992). Parental alienation syndrome: A guide for mental health and legal professionals. Cresskill, NJ: Creative Therapeutics

Healy, J., Mailey, J, & Stewart, A.(1990).Children and their fathers after parental separation. American journal of Orthopsychiatry, 60(4), 531-543

Johnston,J., Campbell, L., &Mayers, S(1985). Latency children in post separation and divorce disputes. Journal of the American Academy of Child psychiatry, 24,563-574

Levy, D. (1992) Review of Parental alienation syndrome: A guide for mental health and legal professionals. American Journal of Family Therapy, 20(3),276-277

Palmer,N.(1988).Legal recognition of the parental alienation syndrome. American journal of Family Therapy, 16(4),360-363

Watson,A.S.(1970).The children of Armageddon:Problems of custody following divorce.Syracuse Law Review, 21, 55-86

[Nazaj na vrh](#)

[MojForum.si](#)

Objavljeno: Naslov sporočila: Oglasno sporočilo

[Nazaj na vrh](#)

Pokaži sporočila:

Združenje žrtev pravosodnega nasilja - ZŽPN Seznam forumov -> Ostržek

Časovni pas GMT + 1 ura, srednjeevropski - zimski čas

Stran 1 od 1

Pojdi na:

Ne, **ne moreš** dodajati novih tem v tem forumu
Ne, **ne moreš** odgovarjati na teme v tem forumu
Ne, **ne moreš** urejati svojih prispevkov v tem forumu
Ne, **ne moreš** brisati svojih prispevkov v tem forumu

[spletno gostovanje domene](#) [registracija domene](#) [prenos domene](#) [podaljšanje domene](#) [gostovanje brezplačno gostovanje forumov](#) [seznam forumov](#) [iskalnik forumov](#) [spletno oglaševanje](#) [mp3 download](#)

[Prijava neprimerne vsebine](#)